

Tôi Gom Hết Ánh Dương Để Nhìn Em Ánh Sáng

hình: nguồn Internet

Em cứ ngồi cúi xuống, để trời cao không cao...mà ngang cây anh đào và mùa Xuân sắp nở!

Tình Yêu từ muôn thuở, thơ ca tụng Giai Nhân. Bốn mùa, mỗi mùa Xuân là mùa nhung nhớ nhất!

Em à, em đẹp thật! Đê thủ, đành thế thôi! Ai oanh liệt trên đời mà không lụy nhan sắc?

Anh không đi đường tắt để nói chuyện đường vòng. Anh chỉ trái tấm lòng như hồ sen trăm đóa...

Em không phải xa lạ ở xứ sở Bồng Lai, anh lạc từ trần ai...đến đây thành Từ Thức...

Em nhìn kia, ong mật đi tìm hương tìm hoa. Anh đi tìm Hằng Nga, gặp em là Ong Chúa!

Bài học từ sách vở: Em có Một không Hai! Trời dành em cái ngai của một bà Hoàng Hậu!

Không bà Hoàng nào xấu! Em là viên Kim Cương! Anh gom hết ánh dương để nhìn em Ánh Sáng!

Em ơi Thơ-Lãng-Mạn vì em mà khai sinh!

*

Tôi ôm ấp bức hình giữa Liêu Trai nhìn ngắm...Tôi không là thuyền đắm mà tôi bay trong mây...

Em không cần đưa tay, em là phương tôi tới...Ngàn ngàn năm chờ đợi, cảm ơn rừng Lâm Viên!

Cảm ơn em cười duyên: "Thơ anh vẫn Đà Lạt"! Một nơi lòng thom ngát bởi vì thông vi vu...

Bởi vì em Thiên Thu! Bởi vì em mãi mãi! Hoa đẹp không ai hái...vì hoa nở vì em!

Trần Vấn Lệ